

WWF Ελλάς
Λεμπέση 21
Αθήνα 11743

Τηλ.: 210 3314893
Fax: 210 3247578
n.mantzaris@wwf.gr
www.wwf.gr

Προς:

Βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου

Αθήνα, 24 Απριλίου 2018

Αρ. πρωτ.: 79/2018

Θέμα: Σχόλια WWF Ελλάς επί του νομοσχεδίου «**Διαρθρωτικά μέτρα για την πρόσβαση στο λιγνίτη και το περαιτέρω άνοιγμα της χονδρεμπορικής αγοράς ηλεκτρισμού**»,

Αξιότιμες κυρίες και κύριοι βουλευτές,

Το νομοσχέδιο για την πώληση του 40% του λιγνιτικού χαρτοφυλακίου της ΔΕΗ, που αυτές τις μέρες συζητείται στη Βουλή έχει κρίσιμη σημασία για την προστασία του περιβάλλοντος και της δημόσιας υγείας, τη βιωσιμότητα του ενεργειακού μοντέλου της χώρας, της εθνικής οικονομίας, της ΔΕΗ και των εργαζομένων της, αλλά και των τοπικών κοινωνιών και οικονομιών στις λιγνιτικές περιοχές της Ελλάδας.

Για τους λόγους που αναπτύσσουμε αναλυτικά στη συνέχεια, **σας καλούμε να καταψηφίσετε συνολικά το νομοσχέδιο**. Θεωρούμε πως είναι απαραίτητο η Βουλή να στείλει στην κυβέρνηση καθαρό μήνυμα για την ανάγκη επαναδιαπραγμάτευσης με τους θεσμούς, με στόχο τη ματαίωση της πώλησης του 40% του λιγνιτικού χαρτοφυλακίου της ΔΕΗ και την αρωγή τους στα βήματα σταδιακής απεξάρτησης της χώρας από τον λιγνίτη, ώστε οι τοπικές κοινωνίες στις λιγνιτικές περιοχές να έχουν την ευκαιρία και τους πόρους να στραφούν προς ένα περιβαλλοντικά και οικονομικά βιώσιμο μοντέλο ανάπτυξης.

Γενικά σχόλια

Η απόφαση για την πώληση του 40% του λιγνιτικού χαρτοφυλακίου της ΔΕΗ που έχει συμπεριληφθεί στη συμφωνία με τους θεσμούς μετά την ολοκλήρωση της δεύτερης αξιολόγησης διαιωνίζει το λιγνιτικό μοντέλο ηλεκτροπαραγωγής, το οποίο έχει ολέθριες συνέπειες για το περιβάλλον, τη δημόσια υγεία και τη μάχη ενάντια στην κλιματική αλλαγή. Η απόφαση βασίζεται επίσης σε δεδομένα της προηγούμενης δεκαετίας, τα οποία όμως δεν εξακολουθούν να ισχύουν, με αποτέλεσμα να παγιδευτεί το ενεργειακό μοντέλο της χώρας σε ένα οικονομικό αδιέξοδο.

Ειδικότερα, σύμφωνα με το σκεπτικό των συμφωνημένων μεταξύ θεσμών και κυβέρνησης, η μονοπωλιακή πρόσβαση και εκμετάλλευση από τη ΔΕΗ των λιγνιτικών κοιτασμάτων στρεβλώνει τον ελεύθερο ανταγωνισμό, ο οποίος θα οδηγούσε σε χαμηλότερες τιμές ηλεκτρικής ενέργειας προς όφελος των καταναλωτών. Επομένως με την άρση του μονοπωλίου θα οδηγηθούμε σε χαμηλότερες τιμές. Η παραπάνω λογική με τη σειρά της εμπεριέχει την παραδοχή ότι ο λιγνίτης θα παραμείνει η φθηνότερη τεχνολογία ηλεκτροπαραγωγής. Αυτή η παραδοχή ίσχυε όντως στο παρελθόν, και μόνο αν κανείς δεν προσμετρήσει το μεγάλο εξωτερικό κόστος της λιγνιτικής εκμετάλλευσης. Τούτο όμως δεν ισχύει πλέον και σίγουρα δεν πρόκειται να ισχύει στο μέλλον. Είναι χαρακτηριστικό ότι κατά την ομιλία του στην Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου, ο ίδιος [ο κ. Σταθάκης είπε](#) ότι οι υδροηλεκτρικές μονάδες της ΔΕΗ και η νέα μονάδα φυσικού αερίου στη Μεγαλόπολη (και όχι οι λιγνιτικές μονάδες της) αποτελούν τη βάση της κερδοφορίας της επιχείρησης. Το μέλλον του λιγνίτη είναι αρνητικά προδιαγεγραμμένο για τρεις κυρίως λόγους.

Πρώτον και κυριότερο, η αναθεώρηση του Ευρωπαϊκού Συστήματος Εμπορίας Δικαιωμάτων Εκπομπών (ΕΣΕΔΕ) σχεδιάστηκε για να οδηγήσει σε δραστική αύξηση της τιμής του δικαιώματος εκπομπής CO₂, εξέλιξη που θα επιφέρει πολύ μεγάλη επιβάρυνση του λειτουργικού κόστους των

λιγνιτικών μονάδων της ΔΕΗ, καθώς οι λιγνιτικές μονάδες δεν πρόκειται να λάβουν δωρεάν δικαιώματα εκπομπών.

Δεύτερη καθοριστική εξέλιξη ήταν η θέσπιση πριν από έναν χρόνο, με τη θετική μάλιστα ψήφο της Ελλάδας, νέων αυστηρότερων ορίων εκπομπών των λοιπών ρύπων για τις μεγάλες μονάδες καύσης. Αυτά στην πράξη επιβάλλουν ακριβώς έργα αναβάθμισης για τις λιγνιτικές μονάδες, που με τη σειρά τους οδηγούν σε αύξηση της τιμής της λιγνιτικής κιλοβατώρας.

Τρίτον, η αλματώδης πρόοδος της τεχνολογίας στις καθαρές μορφές ενέργειας και της αποθήκευσής τους τις έχει καταστήσει ευθέως ανταγωνιστικές με τα συμβατικά καύσιμα.

Προς επίρρωση των παραπάνω, πρόσφατη μελέτη για τον Μακροχρόνιο Ενεργειακό Σχεδιασμό της χώρας¹ από το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών και το WWF Ελλάς έδειξε ότι το κόστος ηλεκτροπαραγωγής θα είναι σημαντικά υψηλότερο αν η χώρα εξακολουθήσει να στηρίζεται στον λιγνίτη, σε σύγκριση με σενάρια εξέλιξης του ενεργειακού συστήματος της Ελλάδας που βασίζονται στις ΑΠΕ και την εξοικονόμηση ενέργειας.

Επομένως, ακόμα και αν το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας είναι το μοναδικό κριτήριο για τις ενεργειακές επιλογές της χώρας, η Ελλάδα πρέπει να επιδιώξει την ταχύτερη δυνατή απεξάρτηση από το πιο ρυπογόνο ορυκτό καύσιμο του πλανήτη, πράγμα που προφανώς δεν εξυπηρετεί το συγκεκριμένο νομοσχέδιο.

Αλλά και τα οικονομικά της ΔΕΗ, η εξυγίανση των οποίων αποτελεί μια άλλη μνημονιακή υποχρέωση της χώρας, ελάχιστα έχουν να ωφεληθούν από την πώληση του 40% του λιγνιτικού χαρτοφυλακίου της ΔΕΗ, καθώς με τις συγκεκριμένες συνθήκες είναι τουλάχιστον αμφίβολο ότι θα μπορέσουν να κατατεθούν αξιόλογες επενδυτικές προτάσεις. Οι προτάσεις των ιδιωτών για τον λιγνιτικό σταθμό του Αμυνταίου, που ως γνωστόν δεν περιλαμβάνεται στο πακέτο πώλησης παρά τις προσπάθειες ΔΕΗ και κυβέρνησης, επιβεβαιώνουν έμμεσα αυτή τη νέα πραγματικότητα, αφού κανένας ιδιώτης δεν δέχτηκε να επωμιστεί εξολοκλήρου τα λειτουργικά έξοδα του σταθμού, που προβλέπονται να είναι υπέρογκα, ειδικά κατά την επόμενη φάση 2021-2030 του χρηματιστηρίου ρύπων.

Αν λοιπόν το πραγματικό ζητούμενο είναι η εξυγίανση των οικονομικών της ΔΕΗ, θα πρέπει να στραφούμε σε εντελώς διαφορετικές κατευθύνσεις. Πρώτα από όλα θα πρέπει να βρεθεί τρόπος απεμπλοκής της ΔΕΗ από το οικονομικά παράλογο έργο της Πτολεμαΐδας V. Ο ίδιος ο πρόεδρος της ΔΕΗ παραδέχθηκε ότι χωρίς δωρεάν δικαιώματα εκπομπών, οι νέες λιγνιτικές μονάδες θα είναι ζημιούγες. Στο μεταξύ, η κατασκευή της Πτολεμαΐδας V απομυζά ήδη τεράστιους πόρους από τα ταμεία της επιχείρησης. Και θα συνεχίσει να το κάνει καθώς δεν έχει βρεθεί χρηματοπιστωτικό ίδρυμα πρόθυμο να επενδύσει στη νέα λιγνιτική μονάδα, πέρα από τον οργανισμό εξαγωγικών πιστώσεων της Γερμανίας, ο οποίος σκανδαλωδώς δανείζει μια καταχρεωμένη ΔΕΗ για να πληρώνει τη γερμανική εταιρεία κατασκευής του εξοπλισμού της Πτολεμαΐδας V. Τα κεφάλαια που θα απελευθερωθούν από την παύση του έργου θα μπορούν να διοχετευτούν τόσο σε σοβαρά έργα αναβαθμίσεων υφιστάμενων λιγνιτικών μονάδων, ώστε αυτές να συμμορφώνονται με την ολοένα και αυστηρότερη ευρωπαϊκή περιβαλλοντική νομοθεσία για όσα χρόνια λειτουργούν ακόμα, όσο και σε επενδύσεις ΑΠΕ και αποθήκευσης ενέργειας.

Η νέα ενεργειακή πραγματικότητα απαιτεί μια ΔΕΗ υγιή, καινοτόμο και κυρίως καθαρή, όχι μόνο για λόγους προστασίας του περιβάλλοντος και της δημόσιας υγείας, αλλά και για λόγους αμιγώς οικονομικούς.

Αντί όμως αυτού επιβάλλονται αλλαγές στο ενεργειακό τοπίο της χώρας που και τη ΔΕΗ θα ζημιώσουν και θα οδηγήσουν στη συνέχιση του αδιέξοδου λιγνιτικού μοντέλου για πολλές δεκαετίες ακόμα.

Οι θεσμοί είναι απαραίτητο να αφήσουν την Ελλάδα ελεύθερη να αποφασίσει την απεξάρτησή της από τον λιγνίτη, όπως ακριβώς κάνουν η μία μετά την άλλη οι χώρες της Ε.Ε. με χρονικό ορίζοντα το 2030.

Ειδικά Σχόλια

¹ Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών και WWF Ελλάς. (2017, Οκτώβριος). Μακροχρόνιος Σχεδιασμός για το Ενεργειακό Σύστημα της Ελλάδας. Διαθέσιμο: www.wwf.gr/images/pdfs/Long_Term_Energy_Plan4Greece.pdf

Το νομοσχέδιο περιέχει και άλλα ιδιαιτέρως προβληματικά σημεία που ενισχύουν τη θέση για μεταίωση της πώλησης της ΔΕΗ. Συγκεκριμένα:

Άρθρο 1: Απόσχιση και εισφορά δύο λιγνιτικών κλάδων της ΔΕΗ Α.Ε. σε δύο νέες εταιρίες

Μεταξύ άλλων περιουσιακών στοιχείων της ΔΕΗ το νομοσχέδιο περιλαμβάνει τη μεταβίβαση και της άδειας παραγωγής για τη «Μελίτη ΙΙ» μια ανύπαρκτη λιγνιτική μονάδα της ΔΕΗ και μάλιστα προσδιορίζεται και η ισχύς της στα 450 MW. Για τη μονάδα αυτή δεν υπάρχει επενδυτικό σχέδιο, ούτε Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων. Η δε απόφαση έγκρισης περιβαλλοντικών όρων που την περιλαμβάνει κι έχει ουσιαστικά εκπνεύσει από το 2006, αναφέρεται σε ισχύ 330 MW. Αυτή η περιβαλλοντικά και οικονομικά καταστροφική απόπειρα επιβολής της κατασκευής και δεύτερης νέας λιγνιτικής μονάδας στην Ελλάδα και μάλιστα με αυξημένη ισχύ, είναι αποτέλεσμα της στρέβλωσης που προκαλείται από την επιμονή στην πώληση του 40% του λιγνιτικού χαρτοφυλακίου της ΔΕΗ. Πιο συγκεκριμένα, με δεδομένη την κατασκευή της Πτολεμαΐδας V, χωρίς μια δεύτερη νέα μονάδα 450 MW δεν προσεγγίζεται το κατώφλι του 40%. Υπογραμμίζεται όμως πώς χωρίς την Πτολεμαΐδα V, το όριο του 40% προσεγγίζεται επίσης από την απόσχιση των τριών μονάδων Μεγαλόπολη Α, Μεγαλόπολη Β και Μελίτη Ι (37%), εξαιλείοντας έτσι την ανάγκη κατασκευής της Μελίτη ΙΙ.

Άρθρο 2: Διαδικασία, ολοκλήρωση και συνέπειες της απόσχισης και εισφοράς των κλάδων

Η παράγραφος (θ) ειδικότερα, επιχειρεί να παρατείνει τη στρεβλή πρακτική των νομοθετικών παρατάσεων που διέπουν τη λειτουργία των λιγνιτικών μονάδων στη χώρα γενικά. Το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα είναι η περίφημη πρακτική της Ενιαίας Άδειας Λειτουργίας για τους λιγνιτικούς σταθμούς της χώρας, όπου αδειοδοτείται εδώ και δεκαετίες νομοθετικά, δηλαδή χωρίς τη δυνατότητα δικαστικού ελέγχου, συλλήβδην η λειτουργία όλων των λιγνιτικών σταθμών της χώρας. Εδώ, παρατείνονται ως το τέλος του 2018 όλες οι εγκρίσεις και οι άδειες που σχετίζονται με τους υπό πώληση λιγνιτικούς σταθμούς και ορυχεία. Όμως οι υπό παράταση άδειες, παρατείνονται ήδη για χρονικά διαστήματα μεγαλύτερα της δεκαετίας, ενώ βασίζονται σε Μελέτες Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων που έχουν εκπονηθεί δύο και τρεις δεκαετίες πριν, όταν οι συνθήκες, νομικές και περιβαλλοντικές ήταν εντελώς διαφορετικές. Το διαφανόμενο αδειοδοτικό αδιέξοδο δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί παρά μόνο με την εκπόνηση νέων μελετών περιβαλλοντικών επιπτώσεων και την έκδοση περιβαλλοντικών όρων με βάση αυτές. Προφανώς σε αυτή τη διαδικασία πρέπει να ληφθούν υπόψη όλες οι εξελίξεις της ευρωπαϊκής και εθνικής περιβαλλοντικής νομοθεσίας, να υιοθετηθούν οι πραγματικά βέλτιστες και πλέον σύγχρονες αντιρρυπαντικές τεχνολογίες για τη μείωση της ρύπανσης που προκαλεί η λειτουργία των λιγνιτικών μονάδων και να τηρηθούν στο ακέραιο όλες οι διαδικασίες διαβούλευσης.

Άρθρο 3: Πλαίσιο διαγωνιστικής διαδικασίας για την ολοκλήρωση της αποεπένδυσης

Στην παράγραφο 10, το νομοσχέδιο επικαλείται ουσιαστικά τη μελέτη επάρκειας ισχύος του ΑΔΜΗΕ από το 2013 για να επιβάλει μια στρέβλωση της αγοράς υπέρ των ιδιωτών που πιθανόν να αγοράσουν τις δυο λιγνιτικές μονάδες της Μεγαλόπολης και καθαρά κατά των συμφερόντων της ΔΕΗ που θα διατηρήσει στην ιδιοκτησία της τη νέα μονάδα φυσικού αερίου συνολικής ισχύος 811 MW. Συγκεκριμένα, το νομοσχέδιο επιβάλλει τον περιορισμό της λειτουργίας της μονάδας φυσικού αερίου της ΔΕΗ στα 500 MW για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Όμως η πιο πρόσφατη μελέτη επάρκειας ισχύος του ΑΔΜΗΕ του 2017 τεκμηριώνει πως η μη πλήρης λειτουργία της νέας μονάδας του φυσικού αερίου της ΔΕΗ θα δημιουργήσει πρόβλημα στο σύστημα και θα οδηγήσει τελικά σε αύξηση των εισαγωγών, ενώ εκτιμά πως ήδη από το 2019 θα μπει σε πλήρη λειτουργία.

Ενώ λοιπόν επιβάλλεται περιορισμός στη ΔΕΗ και τη χρήση της νέας μονάδας φυσικού αερίου και μάλιστα χωρίς κανέναν χρονικό ορίζοντα, το ίδιο νομοσχέδιο δεν περιορίζει τη διάρκεια λειτουργίας της προς πώληση λιγνιτικής μονάδας «Μεγαλόπολη Α». Η εν λόγω μονάδα προβλέπεται να αποσυρθεί το 2025, οπότε και θα συμπληρώνει 50 χρόνια λειτουργίας, όπως αναφέρεται στη μελέτη επάρκειας ισχύος του ΑΔΜΗΕ για την περίοδο 2017-2027. Κάτι τέτοιο όμως δεν αναφέρεται πουθενά στο νομοσχέδιο, καθώς μια τέτοια δέσμευση θα περιόριζε σημαντικά το ενδιαφέρον των δυνητικών επενδυτών. Γίνεται δηλαδή μια επιλεκτική χρήση των μελετών επάρκειας του ΑΔΜΗΕ με στόχο να αυξηθεί η διάρκεια λειτουργίας των προς παραχώρηση λιγνιτικών μονάδων, εις βάρος όμως του περιβάλλοντος, της δημόσιας υγείας αλλά και της ΔΕΗ.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα παραπάνω παραδέχεται εμμέσως πλην σαφώς και ο υπουργός κ. Σταθάκης, ο οποίος στην Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου δήλωσε ότι «...[το στάτους κβο που υπάρχει σήμερα δεν μπορεί να αλλάξει, διότι όντως μετά δεν θα έπαιρνε κανείς τις λιγνιτικές μονάδες](#)».

Άρθρο 4: Εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων στους δύο κλάδους

Το νομοσχέδιο κάθε άλλο παρά εξασφαλίζει τους εργαζομένους στη ΔΕΗ. Αντιθέτως προαναγγέλλει μειώσεις προσωπικού και προγράμματα εθελούσιας εξόδου που θα αναλάβει εξολοκλήρου η ΔΕΗ και καθόλου οι νέες εταιρίες που προορίζονται για πώληση σε ιδιώτες (παράγραφος 4).

Επίσης το νομοσχέδιο δεν εξηγεί τι θα συμβεί στους εργαζόμενους στην περίπτωση που δεν προχωρήσει η πώληση των δύο εταιριών που θα δημιουργηθούν.

Τέλος δεν περιλαμβάνει καμία εναλλακτική λύση για τους εργαζομένους στη λιγνιτική βιομηχανία (πχ μετεκπαίδευση για απασχόληση σε άλλες οικονομικές δραστηριότητες) όπως πλέον προβλέπει η νέα αναθεωρημένη οδηγία για το χρηματιστήριο ρύπων, και όπως έχει συμβεί ήδη σε άλλες χώρες της Ευρώπης με πιο χαρακτηριστικό το παράδειγμα της περιοχής του Ρουρ στη Γερμανία.

Εκτός από την έλλειψη εναλλακτικών λύσεων για τους εργαζόμενους, το νομοσχέδιο δεν περιέχει καμία πρόβλεψη για τη βιωσιμότητα των οικονομιών στους λιγνιτικούς νομούς της χώρας που δεκαετίες τώρα είναι εξαρτημένες σε συντριπτικό βαθμό από τον λιγνίτη με αποτέλεσμα να βρίσκονται τώρα σε εξαιρετικά δύσκολη θέση.

Για τους λόγους αυτούς είναι πιο επίκαιρη παρά ποτέ η [πρωτοβουλία των πέντε ενεργειακών δήμων της χώρας](#) να ζητήσουν τη διοχέτευση τμήματος των δημοσίων εσόδων από τη δημοπράτηση δικαιωμάτων διοξειδίου του άνθρακα για τη στήριξη των εργαζομένων και τη μετάβαση των τοπικών οικονομιών σε ένα καθεστώς χαμηλής λιγνιτικής εξάρτησης. Η ως τώρα ενθαρρυντική πολιτική στήριξη της ελληνικής κυβέρνησης στην υπόθεση της Δίκαιης Μετάβασης σε ευρωπαϊκό επίπεδο, είναι απολύτως απαραίτητο να μεταφραστεί σε έμπρακτη οικονομική στήριξη.

Άρθρο 5: Ευθύνη της ΔΕΗ Α.Ε. και των νέων εταιριών

Στην παράγραφο 2 γίνεται λόγος, χωρίς περισσότερες λεπτομέρειες, για αναλογικό τίμημα που θα πληρώσουν οι νέοι ιδιοκτήτες και η ΔΕΗ για την αποξήλωση μονάδων και την αποκατάσταση των λιγνιτικών πεδίων. Ανεξαρτήτως του τρόπου που θα γίνει η κατανομή, τίθεται το ζήτημα του προσδιορισμού αυτού του συνολικού κόστους, το οποίο εξαρτάται ισχυρά από τη χρήση γης για την οποία προορίζεται στο μέλλον. Είναι προφανές ότι αν η αποκατάσταση πραγματοποιηθεί με αποκλειστική ευθύνη της εταιρίας που εκμεταλλεύεται το λιγνιτικό πεδίο, τότε αυτή θα γίνει με το ελάχιστο δυνατό κόστος. Είναι λοιπόν απολύτως απαραίτητο η αποκατάσταση των λιγνιτικών πεδίων να γίνεται βάσει συγκεκριμένου χρονοδιαγράμματος και σχεδίου που θα διαμορφωθούν με τη συμμετοχή και της τοπικής αυτοδιοίκησης αλλά και του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας. Το σχέδιο πρέπει επίσης να συνοδεύεται από τη δέσμευση συγκεκριμένων πόρων από την εταιρία που εκμεταλλεύεται το λιγνιτικό πεδίο κάθε χρόνο, καθώς και από μία σαφή διαδικασία επαναπόδοσης του αποκατεστημένου πεδίου στις τοπικές κοινωνίες.

Άρθρο 7: Ειδικό τέλος δικαιωμάτων έρευνας και εκμετάλλευσης λιγνίτη

Το άρθρο αυτό αφορά τον παλιότερα ονομαζόμενο «Τοπικό Πόρο Ανάπτυξης» ή «Τέλος Ανάπτυξης Βιομηχανικών Περιοχών Παραγωγής Ρεύματος» και κινείται καταφανώς προς λάθος κατεύθυνση. .

Πρώτον, αλλάζει τον τρόπο υπολογισμού της εισφοράς από ποσοστό του ετήσιου κύκλου εργασιών της ΔΕΗ, σε αποζημίωση ανά μονάδα παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας από λιγνίτη. Έτσι συμβάλλει στην αύξηση της εξάρτησης των τοπικών κοινωνιών από τον λιγνίτη, αφού με βάση τον νέο τρόπο εισφοράς, θα επιθυμούν αυξημένη λιγνιτική παραγωγή.

Δεύτερον, μειώνεται de facto το ύψος του υποτιθέμενα ανταποδοτικού αυτού τέλους. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι αν ίσχυαν οι ρυθμίσεις που επιχειρεί να εισαγάγει το νομοσχέδιο, το συνολικό ποσό που θα αναλογούσε σε Κοζάνη, Φλώρινα και Αρκαδία θα ήταν περίπου 17,9 εκατ., 47% μικρότερο από τα 26,3 εκατ ευρώ που αντιστοιχούν στο 0,5% του ετήσιου κύκλου εργασιών της ΔΕΗ, με βάση τον τελευταίο διαθέσιμο ετήσιο απολογισμό της επιχείρησης για το 2016.

Τρίτον, παγιώνει τη χρήση του Τοπικού Πόρου Ανάπτυξης για μετεγκαταστάσεις λιγνιτικών χωριών αφού τις αναφέρει καθαρά ως πιθανές χρήσεις του. Ο τοπικός πόρος πρέπει να έχει πραγματικό αντισταθμιστικό όφελος, να αξιοποιείται δηλαδή για να αντισταθμιστούν οι καταστροφικές συνέπειες της χρήσης λιγνίτη στο περιβάλλον, αλλά και για την ανάπτυξη άλλων οικονομικών δραστηριοτήτων. Αντί αυτού ελεγκτείται η πρακτική που εγκαινιάστηκε με τον ν. 3937/2011 μόνο για την Ακρινή, τους Αναργύρους, τη Μαυροπηγή και την Ποντοκώμη, όπου ο τοπικός πόρος είχε αναφερθεί ως δυνητική πηγή χρηματοδότησης των αντίστοιχων μετεγκαταστάσεων, ένα κόστος που κανονικά πρέπει να βαρύνει εξολοκλήρου την εταιρία που προκαλεί τις μετεγκαταστάσεις, θέλοντας να αξιοποιήσει τον λιγνίτη.

Σε μια περίοδο κατά την οποία η Κοζάνη, η Φλώρινα και η Αρκαδία έχουν ανάγκη από όσο το δυνατόν περισσότερους οικονομικούς πόρους για να διαχειριστούν τις καταλυτικές συνέπειες της αποεπένδυσης από τον λιγνίτη, η κυβέρνηση μειώνει τους διαθέσιμους πόρους, προσπαθώντας να κάνει το πακέτο πώλησης πιο ελκυστικό για τους δυνητικά ενδιαφερόμενους επενδυτές. Η προβλεπόμενη δε περαιτέρω μείωση της λιγνιτικής δραστηριότητας στην Ελλάδα θα οδηγήσει τελικά σε ακόμα μεγαλύτερη συρρίκνωση του Τοπικού Πόρου Ανάπτυξης, αν διατηρηθεί αυτός ο τρόπος υπολογισμού της εισφοράς των εταιριών.

Παραμένουμε στη διάθεσή σας για οποιαδήποτε διευκρίνιση.

Με εκτίμηση,

Νίκος Μάντζαρης
Υπεύθυνος Τομέα Ενεργειακής και Κλιματικής Πολιτικής
WWF Ελλάς